

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Dokáže Lucinka
vrátit zraněnému
králíčkovi Vánoce?*

Lucinka a zraněný králíček

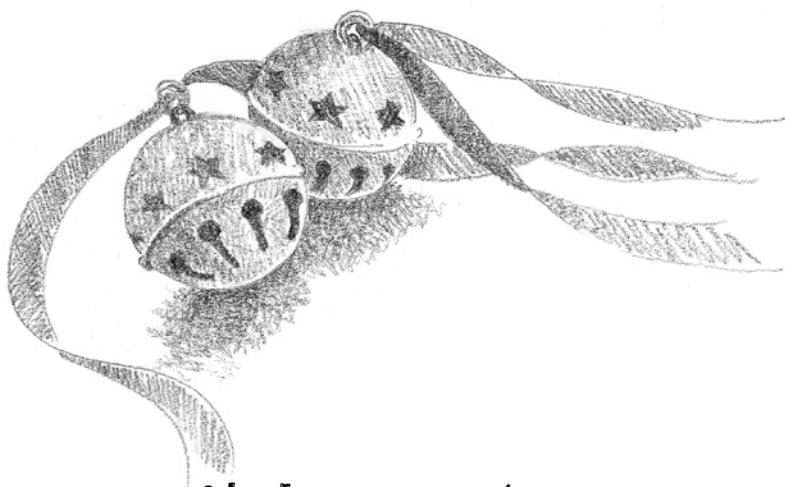
ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Dokáže Lucinka
vrátit zraněnému
králíčkovi Vánoce?*

Lucinka a zraněný králíček

*Mým drahým přátelům Katy, Simonovi,
Lizzie a Esther Burderovým.*

Kapitola první

21. prosinec

Byly Vánoce a Lucinčin domov byl plný lahodné vůně pečiva, zářivých světýlek a vánočních ozdob. Letos tu bylo obzvlášť rušno, protože na svátky měli přijet tatínkovi přátelé z Austrálie.

Měli se přistěhovat k nim do vesnice, ale jejich nový domov měl být připravený až po Novém roce.

Lucinka byla v pokojíčku se svou kočičkou Majdou, pejskem Obejdou, do kterého se dalo schovat pyžamko, a houpacím koníkem Ferdou.

Seděla na posteli se zkříženýma nohama a trásla sněžící koulí. To sněžítko měla moc ráda. V noci svítilo a uvnitř dopadal sníh na krásnou vánoční lesní krajinu. Jednou se jí dokonce zdálo, že tam spatřila i Santu se sobem. Sledování hezkých stříbřitých vloček v kouli ji normálně vždycky těšilo, ale dneska si jen smutně povzdechla.

„Letos měly být úžasné Vánoce. U mě v pokojíčku měla po operaci ramene bydlet babička, ale teď je všechno jinak. S babi tu mohla být skvělá zábava, jenže mamka teď říká, že mám spát dole s touhle holčkou, Stelou...“, vykládala Lucinka svým třem kamarádům. „Nikdy jsem ji ani neviděla, a mám s ní být v pokojíčku jen proto, že jsme stejně staré. Co když nebude mít ráda zvířata? Co když se jí nebude líbit zlobivá kočička jako ty, Majdo?“

Lucinka opatrně odložila sněžící kouli zpátky na parapet a přejela po podlaze propiskou. Majda po ní radostně

skočila. Tahle hra ji totiž nikdy neomrzela.

„Lucinko! Už sis uklidila v pokojíčku?“ zavolala do schodů maminka. Lucinka se rozhlédla po podlaze. Bylo tu docela uklizeno, dokud ji nahoru nepřišla navštívit Majda.

Nejdříve ulovila koš na papír a vysypala z něj všechny odpadky. Hrála si se zmuchlanými papíry a pronásledovala staré propisky. A vypadala u toho tak roztomile, že Lucinka úplně zapomněla, že měla za úkol nachystat pokojíček pro babičku. Potom Majda vyskočila na komodu a rozsypala po koberci nádobku se třpytkami.

„Majdo! Teď je z tebe pravá vánoční kočka!“ rozesmála se Lucinka, protože Majda ťapkala po pokojíčku a všude za sebou nechávala třpytivé stopy. „Ještě že už jsem stihla vyrobit všechna vánoční přáníčka.“

Letos si totiž Lucinka připravila spoustu vánočních přáníček. Na každé nakreslila kouzelné sobí mládě, které bylo třeba ozdobit spoustou třpytek. Přáníčka prodávala na školních vánočních trzích, aby vydělala peníze pro babiččinu záchrannou stanici pro divoká zvířata. Nakonec vyrobila speciální přáníčko s nápisem „Brzy se uzdrav!“ a i s penězi ho donesla babičce do

nemocnice. Babička si ho vystavila na stolek vedle postele. „Lucinko!“ usmívala se přitom. „Tohle je zaručeně nejkrásnější přáníčko v celé nemocnici! Jsi tak hodná holčička. Nemůžu se dočkat Vánoc. Budeme spolu spát pěkně u tebe v pokojíčku a plánovat, co všechno nás čeká, až se záchranná stanice pro zvířátka zase otevře. Aspoň můžeme nechat stanici trochu upravit, než se vrátím z nemocnice. Je třeba to tam hodně vylepšit a předělat, ale zraněná zvířátka by všechen ten hluk hrozně rušil. Budeme mít větší kuchyni s novými dřezy a stoly, malé klidné místo na odpočinek, a dokonce novou voliéru vzadu za

domem. Taky tam budou vyhříváné klece a na zahradě místo i pro větší zvířata.

Bude to prostě nádhera. Nakonec vlastně všechno hezky vyšlo. Jsme moc rádi, že se ve zvířecí rezervaci ujali našich ježků a malé červenky.“

To byly samé dobré zprávy, ale Lucince se přesto hodně stýskalo po babičce i po práci v záchranné stanici, kde někdy vypomáhala. Teď byla jen ráda, že už je babička po operaci a bude několik týdnů bydlet u nich. Nemohla se dočkat, až jí bude každý den vyprávět, jak se správně starat o ježky a srnečky

a lišky a sovy a další zvířátka a ptáčky, jakmile se záchranná stanice opět otevře. Lucinka tak milovala zvířata!

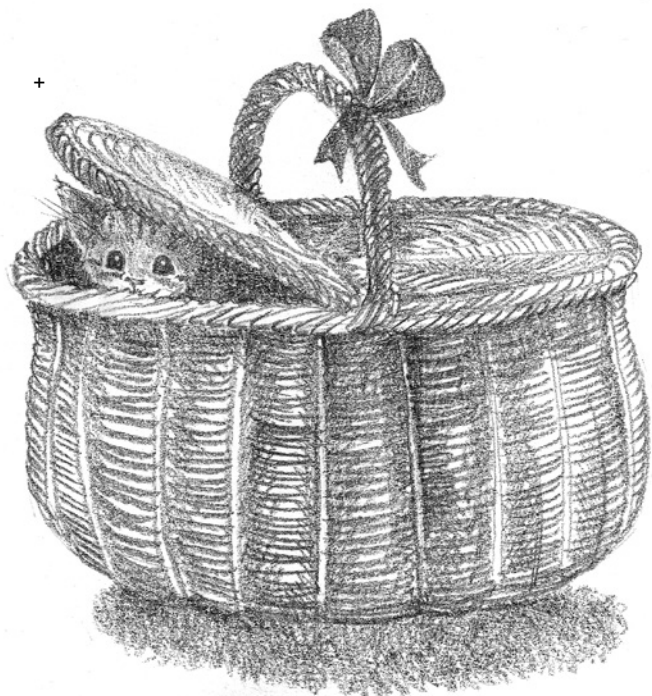
„Ale Lucinko!“ Ve dveřích se objevila maminka. Byla celá udýchaná a rozčilená. V rukou držela jeden konec rozkládací postele, kterou vystrachala na půdě. Druhý konec nesl Lucčin starší bratr Oskar, který chodí do šesté třídy. „Už to tu mělo být dávno připravené! Lucko, po pravdě, máš tady pěkný bi-nec!“

„Promiň, mami,“ omlouvala se Lucinka a snažila se nevšímat si úšklebku, který na ni za máminými zády vrhal Oskar. Někdy dovedl být tak protivný!

A taky ho nikdo nevystěhoval z pokojíčku. Bylo to nespravedlivé. „Bylo tu uklizeno, ale Majda tu zase nadělala nepořádek.“

„Majda se teď bude muset přestěhovat dolů do kuchyně. Nevím, jestli by měla spát u tebe v posteli, když budeme mít tu návštěvu, Lucko,“ oznámila maminka. „Takže ji teď vezmi dolů do obývacího pokoje a potom se vrať a pomoz mi tu uklidit.“

Lucinka zvedla Majdu do náruče. Maminka byl sice mrzutá, ale při pohledu na nezbednou kočičku se stejně neubránila úsměvu. Od první chvíle, kdy se objevila u nich doma jako malé vánoční

koťátko, ji celá rodina zbožňovala. Ale Lucinka ji milovala ze všech nejvíc.

K nejkrásnějším věcem na světě pro ni patřilo usínat s Majdou stočenou do klubíčka vedle pejska Obejdy, zatímco na všechny svými laskavými, trpělivými očima dohlížel houpací koník Ferda.

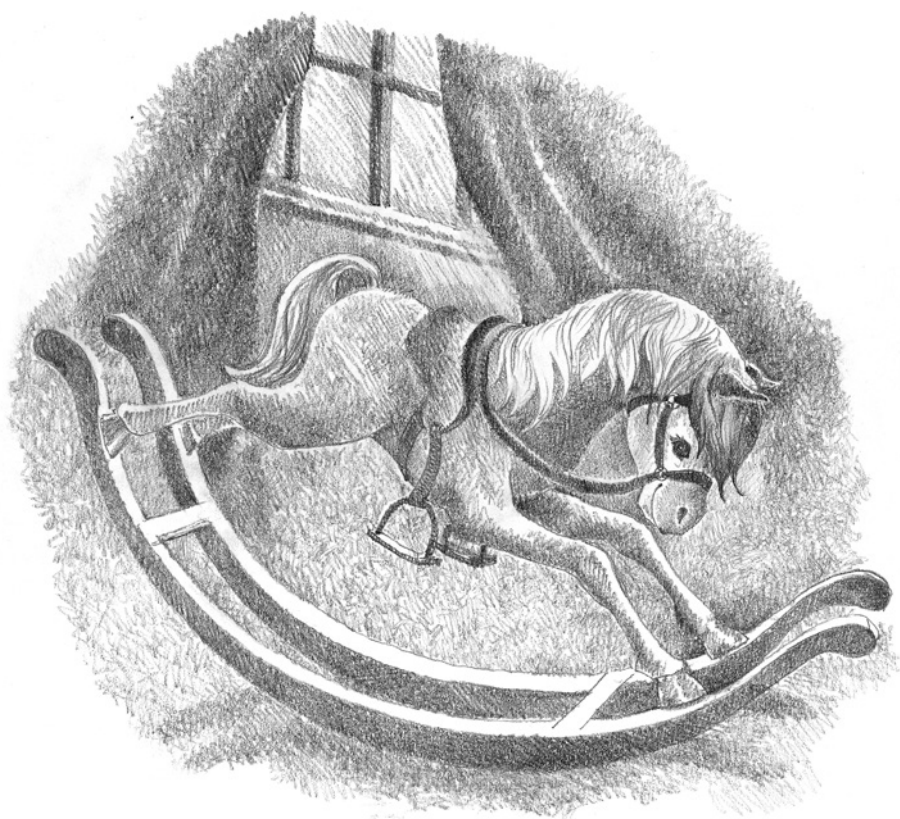
Mamka s Oskarem rozložili v pokojíčku postel, na které bude Lucinka spát, až přijede babička. A až potom přibude i návštěva, děvčátka se měla přestěhovat na rozkládací lůžka do kuchyně.

Tatínek a maminka budou nocovat v obýváku a svou postel přenechají Ste-liným rodičům. „Je pěkně nespravedlivé, že nebudeš moct spát u mě v posteli jen proto, že přijede ta holka,“ mumlala Lucinka do ouška Majdě, než ji uložila do košíku v obýváku. Majda ho měla moc ráda a ihned se schoulila ke spánku. Zato Lucinka byla ještě cestou zpátky po schodech mrzutá. Dům byl plný zářivých ozdob a vánoční stromek už

byl na svém místě, ale pro Lucinku byla všechna vánoční nálada ta tam.

„Proč sem musí jezdit nějaká ná-vštěva?“ brblala si pod vousy ještě při uklízení.

„Myslím, že na Vánoce budeme muset uklidit Ferdu dolů do garáže,“

rozhlížela se po Lucčině pokojíčku maminka. „Nějaké kufry z Austrálie se vejdou k Oskarovi, ale něco budeme muset dát i sem. Babička říkala, že jí to nevadí.“

„To ne! To je nespravedlivé!“ nevydržela to ohromená Lucinka. „Chudák Ferda! Neprovedl přece nic špatného. Bude chtít bydlet s babičkou nebo se mnou. V garáži mu bude hrozně smutno. Prosím, mami, nedávejte ho tam!“

„No jo, Lucko,“ povzdechla si maminka a zavolala do pokojíčku Oskara. „Co kdybyste si vy dva vyrazili do parku? Já to tu zatím zkusím trochu připravit.“

„Fakt musím brát Lucku s sebou?“ postěžoval si Oskar. „Kluci budou určitě

hrát fotbal. Bude se nám jen plést pod nohama.“

„Ano, musíš,“ ujistila ho maminka.
„Oba potřebujete na čerstvý vzduch, a já zase potřebuju trochu prostoru. Nezapomeň si telefon, Oskare.“

Venku bylo chladno a vlhko, a tak se Lucinka i Oskar nabručeně navlékli do teplých bund.

„Tak dělej, Lucko,“ pobízel Oskar a už běžel napřed. Lucinka musela upalovat ze všech sil, aby mu vůbec stačila.

„Ahoj, Vildo!“ křikl Oskar, sotva uviděl své kamarády, a hned si to namířil k nim.

Lucinka měla vztek a nemohla popadnout dech, a tak trochu zvolnila.